

drig har været gjældende i Slesvig. Altsaa hele Grundvolden i Hovrupaa § 71 er bygget mangler i Slesvig, og forsaavidt den maatte mangle her, vil Paragraphen ogsaa blive anvendt paa samme Maade, som den er bleven anvendt i de incorporerede Districter. Det er jo ikke saa, at alle Haandværkere her paa Landet have været fritagne for at betale Bygningsafgift; det er kun dem, der havde en Ret Privilegium ifølge Christian den Stes Lov, og da denne, som sagt, aldrig har været gjældende i Slesvig, kan § 71 i Loven af 29de December 1857 heller ikke gjælde der, fordi Forudsætningen derfor ikke der er tilstede. Jeg havde allerede ved en anden Sags Behandling Leilighed til at sige det ærede Medlem, hvad jeg her vil gjentage, at dette ikke er en Opfindelse af Generaldirectoratet, men at det er et Forhold, man meget vel var opmærksom paa i den saakaldte Incorporations-commission, der afgjorde Spørgsmaalet paa denne Maade, og senere har det været behandlet mellem Indenrigsministeriet og Finansministeriet, og man har ikke kunnet komme til andet Resultat end dette, at § 71 i Loven af 29de December 1857 ikke kan finde Anvendelse i de incorporerede Districter. Der er desuden en Omstændighed, som det ærede Medlem har overseet, og det er, at Bygningsafgiften i Slesvig ikke var den samme som Bygningsafgiften i Kongeriget; den var for Slesvigs Vedkommende, navnlig for Haandværkerne paa Landet i Slesvig, den fuldstændig ny Stat, som de hidtil havde været aldeles frie for, medens det Samme ikke har været Tilfældet i Kongeriget. Jeg truer, at intet Menneske, som vil læse § 71 igjennem, vil kunne nære nogen retlig begrundet Tvivl om, at Paragraphen heller ikke efter sin Ordlyd kan finde Anvendelse paa disse Districter, for det Første, fordi den Betingelse, som Paragraphen forudsætter, ikke kan opdrives for Nørre Thystrup Herred, nemlig den, at den skulde gjælde for dem, som ifølge Christian den Stes Lov havde Fritagelse for Bygningsafgiften, og dernæst fordi de Terminer, der deri ere satte, ere fuldstændig uanvendelige; den ene af dem er endogsaa aldeles forløben. (Modsigelse af N a b e n.) — Et 1862 ikke for-

løben, det skulde jeg dog mene. Nu vil det ærede Medlem sige og har sagt, at det er haardt, at disse Folk faae en Stat, som de hidtil ikke have kendt. Jeg svarer dertil: Ja, dert kan jeg overmaade godt give ham Ret, men det er af disse uundgaaelige Tilfælde, naar man skal omordre et Lands Statteforhold, at der kan komme Uligheder frem overfor de Enkelte, og jeg vil sige, at naar det ærede Medlem har nævnt en anden Lovgivning, der her maatte tages i Betragtning, nemlig Loven om Skyldsatning af Jordetendoms, da har denne forsaavidt slet ikke Noget med dette Spørgsmaal at gjøre. Den eneste Lovgivning, der her kommer til Anvendelse, er den af 16de Februar 1866, — uden forsaavidt det ærede Medlem har Ret i, at Loven om Skyldsatning af faste Eiendomme har den Indflydelse, at den danske Statskasse har opgivet ikke Lidt af den Indtægt, der ellers vilde være kommen ind af disse Districter; den har opgivet samme, for at faae Forholdet ordnet paa en saadan Maade, som man troede at kunne forsvare det overfor Indvaanerne. Naar det ærede Medlem endelig har fremsat forskellige Sammenligningspunkter, da forekommer det mig, at disse aldeles Intet bevise. Man har i saa Henseende navnlig talt om Bygningsafgiften, men har derved overseet den meget væsentlige Forskjel, der var paa Bygningsafgiften i Slesvig og Bygningsafgiften i Kongeriget, at nemlig den i Kongeriget var dobbelt saa høj. (Steenstrup: Kun en halv Gang saa høj.) Det gjør i alt Fald ikke saa Meget, men der var i ethvert Fald den meget væsentlige Forskjel, at medens der i Slesvig ikke lagdes Bygningsafgift paa andre end Kroer, Møller, Fabriker og Lyststeder, er det en i vor Lovgivning gennemført Grundsatning, at ogsaa Haandværkere paa Landet, forsaavidt de ikke ere specielt fritagne, tillige ere Bygningsafgiften underlaastede. Naar det ærede Medlem vilde tage Sammenligningspunkter og deraf drage Slutninger overfor Nørre Thystrup Herreds Skattebyrde, da tilstaaer jeg, at der ligesom svævede Gjenlyd fra tidligere Tider forbi mine Dren, som jeg imidlertid ikke skal opholde mig ved; jeg truer, at vi have baade hørt og lidt nok af dem,